

Dragi gospod!

Danes Vam pišem prvo pismo! Sicer se je lansko leto tudi sestra Minka enkrat s kratkim pisemcem do Vas podala, na katerega ste ji tudi odgovorili. Imela sem vedno željo, Vas posetiti s svojim pisemcem. Hodim v 1. razred. Sestra Minka je v Šmihelu v samostanu. Imava se jako radi. Tudi brata Vinka imam rada, dasiravno mi časih nagaja. Poročam Vam tudi prežalostno vest, da nam je ljubi Bog vzel k sebi našo predobro, ljubljeno mamico lansko leto meseca septembra. Velikokrat se spominjam nanjo. Mislim pa vedno, da se mamica izprehaja z angelci v nebesih. Saj je bila tako dobra in pridna. Kaj ne, da je moja misel resnična, dragi gospod? Zakopali smo jo v Šmihelu. Minka jo pač lahko vsak dan obišče. O Vseh svetnikih sem jo zadnjikrat obiskala.

Pozdravlja Vas vdana

Valči Bonova,
Raka na Dolenjskem.

Odgovor:

Ljuba Valči!

Ubožica! Pomilujem Te od vsega srca, a tolaži naj Te Tvoja lepa misel. Oglasi se večkrat in mi potoži svojo bol. Veliko lažje je človeku, ako si nasproti prijatelju olajša svoje srce. Najhujša vseh izgub je izguba drage matere.

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Danes sem brala Vaš „Zvonček“ in mi je jako ugajal. Naznanjam Vam, da hodim v šolo v III. razred h gospodu nadučitelju Francu Kovaču. Učim se mnogo dobrega in koristnega. Doma sem iz Mleščevega, imam še očeta in mater, štiri sestre in enega brata. Stara sem 12 let in sedaj bom kmalu skočala vsakdanjo šolo. Končam to pismo in Vas prav lepo pozdravljam.

Vdana Vam

Frančiška Škufčeva.

Odgovor:

Ljuba Frančiška!

Tvoje priznanje, da se učiš mnogo dobrega in koristnega, je obenem dokaz, da priznavaš pomen in važnost šole. Želim, da bi bile vsaj v tem pogledu vse slovenske učenke enih misli.

*

Velespoštovani gospod!

Oprostite, da se Vam drznem tudi jaz napisati nekoliko vrstic. Čula sem v „Zvončku“, da ste velik prijatelj otrok. Jaz sem v VI. razredu meščanske šole v Rudolfovem. Moje izpričevalo ni nič kaj zadovoljilo moje starše, toda upam, da bo prihodnje boljše, ki bo razveselilo mamico. Imam dve sestrici in tri bratce. Elza je stara 16 let in hodi v četrto gimnazijo, Robert 13 let v tretjo gimnazijo, Viktor v četrti razred, Ivo v drugi, Anica je pa šele dve leti stara. Najbrže se bom naročila na „Zvonček“ in prosim Vas, ako mi boste odgovorili v prihodnji številki. Ako dovolite, pišem drugič več.

Srčno Vas pozdravlja vdana

Ema Kasteličeva,
učenka VI. razr. v Rudolfovem.

Odgovor:

Ljuba Ema!

V prihodnjem pismu mi gotovo sporočiš, da si že „Zvončkova“ naročnica. Seveda mi smeš pisati tudi kaj več. Tvoje pismo je podpisala tudi Tajda Sušnikova. Gotovo je Tvoja prijateljica. Zakaj mi sama ne piše?

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Tudi jaz sem se namenila spisati kratko pisemce, da me boste nekoliko poznali.

Hodim v 6. oddelek v tukajšnjo ljudsko šolo. Stara sem 11 let in pol. Z veseljem čitam „Zvonček“ in tudi Vaš kotiček. Lansko leto sem bila naročena na „Vrtec“, letos sem prosila očeta, da mi je naročil „Zvonček“.

Moj oče je poštar in trgovec v Kozani. Tudi jaz sem se začela učiti v trgovini. Imam več bratov in sester, starejši brat je v Gorici, hodi v drugo slovensko gimnazijo.

S spoštovanjem

Milena pl. Rejeva
v Kozani pri Gorici.

Odgovor:

Ljuba Milena!

Tudi trgovski stan je lep stan. A treba je paznosti in neumorne pridnosti, da trgovina uspeva. Če se boš ravnala po zgledu svojega očeta, boš tudi Ti vrla slovenska trgovka.

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Danes sem prvokrat odposlala pismo za Vas. Jako sem se razveselila, ko sem dobila „Zvonček“ prvokrat. Hodim v IV. razred ljudske šole v Kranju. Bila sem že pri svetem obhajilu, a letos pojdem k birmi. V šoli me najbolj veseli zgodovina, branje in risanje. Ročnega dela ne smem delati, ker imam v očeh astigmatizem.

Z vsem spoštovanjem vdana

Vida Ivančeva.

Odgovor:

Ljuba Vida!

Zgodovina je učiteljca življenja. Zato je res prav, da se zgodovine rada učiš. Ko spoznaš dejanja in nehanju vesoljnega človeštva, spoznaš samo sebe, spoznaš svoj narod, katerega zvesta hči si in ostaneš!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Ker sem čital v „Zvončku“, da Vam jih veliko piše pisma, tako bom tudi jaz pisal pismo Vam, čestiti gospod! Hodim v Trnovem v šolo. Posebno me veseli, ker imam tako dobrega nadučitelja. Doma sem iz Ilirske Bistrice. V šoli obiskujem IV. razred prvi oddelek. Zlasti rad imam risanje. Mislim, da pojdem v višje šole. Učim se primerno. Prosim za pouk. Kaj bi bilo boljše? Rokodelec biti ali iti v višje šole?

Zdaj Vas pozdravljam

Josip Valenčič,

učenec v Ilirski Bistrici in posestnikov sin.

Odgovor:

Ljubi Josip!

Oboje je dobro: ako boš rokodelec ali ako pojdeš v višje šole. Marljivost, poštenost in zvestoba dobe povsod dovolj kruha. Najbolj Ti bo mogel pač svetovati Tvoj gospod nadučitelj, ki je razumen in previden mož. On pozna Tvoje zmožnosti, nanj se lahko zanesesh.

*

Blagorodni gospod!

Danes Vam pišem prvič. Naznanjam Vam, da prav rada čitam „Zvonček“, ki ga dobi-

vam pri gospodu nadučitelju Hermanu Ružežu. V šolo hodim redno. Učim se prav rada. Šolo obiskujem četrto leto. Najbolj me veseli ročna dela, ki me jih uči gospodična Angela Čendemova.

Prosim, če Vam je mogoče objaviti to pismo v „Zvončku“.

Srčno Vas pozdravlja

Zorka Kosminova,
učenka II. razr. IV. šolskega leta ljudske šole
v Dekanih, Istra.

Odgovor:

Ljuba Zorka!

Zakaj bi mi ne bilo mogoče objaviti Tvojega pisma? Toliko rajši ga priobčujem, ker mi je bilo doposlano iz Istre, odkoder prihaja name ubogo malo glasov. Ali ne moreš nekoliko predramiti svojih prijateljic, da se tudi one zganejo?

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Kakor vedno čitam v „Zvončku“, Vam piše mnogo deklic moje starosti. Zato sem se tudi jaz namenila, da Vam pišem. V šolo hodim v licej v Ljubljani. Učenja imam jako mnogo. Posebno laščine. Vendar se je z veseljem učim in z mislijo, da bom en jezik več znala. V Ljubljani sem šele prvo leto v šoli. Prej sem bila v šoli v samostanu „d. N. D.“ v Trnovem, kjer sem se jako mnogo lepega in koristnega naučila. Imela sem tudi mnogo prijateljic. Najrajša sem imela in tudi še imam Berto Žagarjevo, Rožico Debenjakovo, Angelo Zafredovo in Anico Debevečvo. Odkar sem pa v Ljubljani, imam tudi mnogo prijateljic. Najbolj ljuba mi je Mara Mahorčičeva in njeni dve sestrici Ida in Verica in Milena Ditrichova.

Sedaj, ko je vedno tako lepo vreme in zunaj tako prijetno, gremo večkrat o prostem času s prijateljicami v Tivoli na izprehod. Pred dvema tednoma smo bile na Šmarni gori, odkoder je bil krasen razgled na vso ljubljansko okolico. Šle smo tja in nazaj peš. Ali nismo mar korenjaki? Pa smo bile same mlade deklice, razen neke starejše gospodične. Nabrale smo mnogo lepih in dišečih cvetic. Posebno mi je ugajal teloh, ki sem ga potem imela v svoji sobici na mizi kot spomin na Šmarno goro. Kadar bomo napravili še kak izlet, pa bom zopet pisala, kako je bilo.

Upam, da bom dobila v prihodnji številki „Zvončka“ odgovor.

Pozdravlja Vas

Viduša Česnikova,
gojenka III. mestn. dekl. liceja v Ljubljani.

Odgovor:

Ljuba Viduša!

Prav vseč mi je tvoje odkrito pripovedovanje. Korenjaki — da! To je prava beseda tudi za deklice. Nič strahu in boječnosti — pogum velja. Koga bi se tudi bal, kdor je čistih misli in čistih rok!

